

CONSELL NACIONAL DE LA INTERSINDICAL VALENCIANA

Octubre 2015

La situació política i reivindicacions generals

El passat 24 de maig de 2015 es van celebrar les eleccions municipals i autonòmiques. Aquestes van posar fi a vint anys de govern de la dreta al País Valencià. Una etapa caracteritzada per unes polítiques antisocials i antivalencianes que ens han portat a aquesta situació d'emergència social i nacional.

Moltes són les dades que posen en evidència aquesta afirmació: taxa d'atur per damunt de l'estatal; salaris per sota de la mitjana estatal; destrucció del teixit productiu propi per potenciar la rajola, el turisme i els serveis; exili de la gent jove; atac sistemàtic als serveis públics; desmantellament de la precària xarxa assistencial en matèria de violència masclista; nombrosos casos de corrupció...

Davant aquesta situació, Intersindical Valenciana va apostar per donar una resposta unitària als centres de treball, els barris i els pobles. Per fer-ho possible hem impulsat diverses plataformes i xarxes unitàries com les Marxes de la Dignitat, les Plataformes per la Sanitat o Educació Pública, Plataformes Feministes, les Xarxes de suport a les persones dependents... El Sindicat ha considerat que és necessari acabar amb les polítiques neoliberals impulsades per la troica sumant persones i entitats a l'organització i la lluita. Els processos d'unitat popular han d'anar més enllà de la convocatòries electorals si volem, de veritat, transformar la societat i acabar amb aquest sistema. És per això que una part del nostre treball es fa en l'àmbit sociopolític. No és una casualitat. La relacions laborals han canviat molt en els darrers anys, la precarietat, la rotació, l'exclusió social... fan que la lluita de la classe treballadora transcendisca els centres de treball, la tradicional fàbrica, per situar-se també als barris i pobles. I en aquest àmbit, com en els centres de treball, apostem per treballar la unitat de totes les persones que volen transformar la societat i caminar envers una societat més justa i igualitària.

Com hem dit, al País Valencià s'ha conformat una nova majoria parlamentària, un nou govern i nous ajuntaments que són de caràcter progressista i valencianista. Intersindical Valenciana demana al nou govern de la Generalitat Valenciana que aposte decididament i ràpida per unes polítiques al servei de les treballadores i treballadors i de la majoria de la població valenciana. Per fer-ho, cal deixar enrere les polítiques neoliberals que s'han practicat als darrers anys i tindre com a objectiu la millora de les condicions de vida de la majoria de la població valenciana. Per al Sindicat cal l'establiment d'un Marc Valencià de Relacions Laborals i de Protecció Social que servisca per a configurar unes relacions laborals pròpies en base a la nostra realitat socioeconòmica.

En eixe sentit, el Sindicat aposta per valencianitzar l'àmbit laboral amb la creació d'una Agència Valenciana de Relacions Laborals que integre les competències ara gestionades pel SERVEF i l'INVASSAT. En definitiva, una agència que contemple una gestió

integral de la formació, que implemente les polítiques actives d'ocupació i assumisca noves competències en aquest àmbit que ara estan en mans de l'estat.

A més, considera que cal un nou sistema de finançament i una fiscalitat pròpia per satisfer les necessitats de les valencianes i valencians i per dissenyar i portar endavant les polítiques pròpies sense ingerències del govern espanyol.

El Sindicat considera que el deute de la Generalitat Valenciana s'ha d'auditar per la ciutadania per determinar quina part és il·legal i il·legítima. En eixe sentit, considera que aquest no s'hauria de pagar i que cal exigir les responsabilitats polítiques, jurídiques i patrimonials als responsables del deute.

D'altra banda, Intersindical Valenciana també s'oposa als tractats internacionals, com el TTIP, CETA i TISA que suposen un atac a la nostra sobirania, condicionen les nostres polítiques i ataquen els drets laborals i socials de les treballadores i treballadors.

D'aquesta manera, les nostres reivindicacions es concreten en:

- Potenciació les polítiques actives d'ocupació per la generació de treball estable i de qualitat, la reindustrialització de l'economia valenciana, suport als sectors tradicionals, augment de les partides pressupostàries dedicades a R+D+i
- Lluita pel dret a un treball i salari digne i per una renda ciutadana bàsica suficient, a més de l'establiment d'una prestació per atur digna.
- Recuperació de la pèrdua de poder adquisitiu, establiment de clàusules de revisió salarial i augment salarial del 2,5%.
- Reducció jornada laboral
- Regularització dels horaris comercials
- Establiment d'un salari mínim de 1.200 euros mensuals
- Implementació dels programes per acabar amb les desigualtats per raó de gènere, orientació sexual, procedència o edat.
- Acabar amb la discriminació salarial horitzontal i vertical i la precarietat laboral de les dones
- Implantar els permisos per naixement o adopció iguals, intransferibles i remunerats al 100% per a tots dos progenitors
- Potenciar els serveis públics per garantir la seua universalitat, gratuïtat i qualitat. Reversió de les privatitzacions i externalitzacions. Dotació de plantilles suficients per generar llocs de treball en empreses, serveis i administracions públiques.
- Potenciar la seguretat i salut en el treball per garantir un treball segur i saludable.
- Reivindicar la coordinació de la formació professional reglada amb les necessitats laborals, articulant un sistema que interrelacione el món laboral i la formació.
- Derogar de la reforma laboral i de la reforma de les pensions.
- Potenciació del sector audiovisual valencià i la reobertura de RTVV per generar llocs de treball en un sector que pateix una greu crisi.
- Derogació de la Llei de Participació i Col·laboració Institucional que suposa el finançament clientelar de CCOO, UGT i CIERVAL.
- Exigir la posada en marxa de mesures per acabar amb el frau fiscal, l'economia submergida i els paradisos fiscals.

Per portar endavant les nostres reivindicacions es treballarà per buscar la unitat, l'organització i la lluita de les treballadores i treballadors en les empreses i administracions públiques. En eixe sentit, el Sindicat tindrà en compte, seguint el seu model, les decisions de les assemblees que s'hi convoquen. A més, continuarà treballant en els espais unitaris per construir, des de baix, un moviment social i popular que siga el motor de la millora de vida de les valencianes i valencians, la transformació social i avance en l'autogovern del País Valencià.

SITUACIÓ ECONÒMICA

Sembla evident que, en aquests temps, el major problema a què ens enfrontem siga la desocupació, que en 2015, a l'estat espanyol, és superior al 23%. Són més de 5,5 milions d'aturats). Al País Valencià, però, la realitat de la desocupació és encara més greu: presenta un percentatge de dos punts per damunt de la mitjana de l'Estat. Són més de 470.000 aturats. Així ho reflecteixen les dades. L'atur és, en l'actualitat, el problema social més greu que tenim i que requereix el major esforç possible per a solventar-lo.

En aquest segle XXI el món laboral continua oferint un panorama fosc quant a donar solucions per a resoldre el greu problema de la desocupació es refereix. Aquesta situació és una xacra social que resulta humiliant per a les persones aturades i que, a més, té conseqüències nefastes tant a nivell social com individual, especialment per als joves i les dones que suporten els índexs més alts d'atur i resulten ser els grups més afectats.

La situació actual és totalment diferent a la del principi de la crisi: en gran mesura ha desaparegut l'estructura econòmica basada en grans grups de la construcció i en el desenvolupament de polítiques de grans esdeveniments. Aquest model ja no existeix pràcticament, sinó que ha esdevingut residual. En aquest moment, i com alternativa a aquella situació, s'està originant una organització industrial més diversa: es creen petites empreses, creix l'autoocupació i els moviments artesanals en diversos sectors. En aquest context s'han modificat, considerablement, les condicions de desenvolupament industrial. D'altra banda, també ha adquirit un paper molt més rellevant el turisme com a gran indústria. Així doncs, han quedat obsolets, en gran part, els models industrials i econòmics establerts abans de la crisi. Tanmateix, algunes voltes, es continua raonant com si no haguera passat res i se segueixen aplicant fórmules industrials i receptes econòmiques que ja no són útils per a donar alternatives en aquesta nova realitat social.

Aquesta crisi ha generat un greu problema que mai no hauria de ser tractat com una oportunitat de negoci: les iniciatives per a buscar solucions no deuen donar dividends a la iniciativa privada, fons que deurien repercutir, íntegrament, en els afectats. La problemàtica del món del treball no pot, ni deu, ser utilitzada com a pretext per a generar un sector productiu que s'alimenta dels fons destinats a pal·liar la situació precària per la qual travessen més de 470000 valencianes i valencians. L'estat espanyol ha d'assumir les seus responsabilitats i fer propostes per tal que tots els recursos adreçats a donar solucions a aquesta problemàtica es queden en l'aplicació d'aquestes.

En la lluita contra l'atur la situació resulta tan complicada que es pot afirmar, sense por d'equivocar-nos, que serà difícil elaborar alternatives viables sense la participació activa del conjunt de totes les estructures socials. Afirmem, també, que els problemes actuals de l'ocupació no poden ser analitzats sense considerar que aquestes són les conseqüències d'aplicar una política capitalista basada en les restriccions, que

mostra símptomes d'esgotament i que sembla tocar fi. L'aplicació d'aquestes polítiques restrictives són la causa fonamental de la situació laboral en què ens trobem. No ho oblidem.

Davant d'aquesta crisi, que es prolonga en el temps, i amb el greu deteriorament de les relacions laborals, és escaient fer algunes reflexions al voltant de les possibles polítiques d'ocupació alternatives amb la finalitat de proposar una sèrie de mesures noves i innovadores. Aquestes polítiques deuen, totes elles, redundar en benefici de l'ocupació. Fer noves propostes que contribuïsquen a buscar solucions pot ser un dels reptes politico-sindicals que la nostra organització ha d'afrontar en un futur pròxim.

LA REALITAT ECONÒMICA

Hem de tindre en compte que tres de cada deu valencians i valencianes estan en risc de pobresa o d'exclusió social. El País Valencià supera la taxa mitjana d'Espanya: ens hi situem en el 31,7%, front al 27,3%. Tanmateix, hem sofert un dels majors augments quant al nombre de persones en situació de pobresa i risc d'exclusió social es refereix, on s'ha registrat un increment del 5,2% front al 2,6% de mitjana espanyola.

Així es desprén de l'informe L'estat de la pobresa a Espanya que elabora la Xarxa Europea de Lluita contra la Pobresa i l'Exclusió Social a l'Estat Espanyol. Segons aquest informe, un total de 270.990 de valencianes i valencians s'han incorporat al llindar de la pobresa i ens situat com la segona autonomia que més increment ha experimentat, en termes absoluts, solament per darrere d'Andalusia.

Al País Valencià hi ha un 23,6% de la població, és a dir, 1.206.860 de persones, que viuen, com hem dit, dessota el llindar de la pobresa, amb menys de 676€ al mes; mentre que un 7,1% de la població, és a dir, 363.081 persones, pateixen privació material severa, cosa que indica que no poden fer front a la hipoteca, mantindre l'habitatge a la temperatura adequada a l'hivern (pobresa energètica), ni permetre's tres àpats de carn o peix a la setmana. A més a més, el 16,9% de llars en el País Valencià sofreix una baixa intensitat de treball, la qual cosa es tradueix en menys de mitja jornada laboral per llar. Parlem de 661.748 persones de 0 a 59 anys, sense comptar els estudiants de 18 a 24 any, que viuen en llars amb baixa intensitat de treball.

Un altre greu problema és com afecta aquesta situació a la població infantil. En el País Valencià el risc de pobresa i exclusió social entre la població infantil, aconseguix el 36,6%. Així mateix, el 15,2% dels xiquets viuen en llars amb molt baixa intensitat de treball, amb una taxa de desocupació que supera el 26%. Els menjadors escolars no poden ser considerats com la solució a un problema que aquesta en tota la societat. Poden contribuir a solucionar de manera puntual, l'alimentació d'una part de la població infantil, però no ha de ser considerat com la solució a la precària situació en què es troba una de cada quatre famílies valencianes.

Tota aquesta realitat social, ens porta a concloure que caldria intentar donar una cobertura econòmica bàsica a tota la població que està vivint amb tantes dificultats. És a dir, implantar mesures com una renda bàsica que garantisca el benestar mínim a tota la població en risc d'exclusió social.

TEMES SOBRE ELS QUALS HEM DE CENTRAR EL NOSTRE TREBALL

Atur, retallades, desigualtat, pobresa, SERVEF, polítiques actives d'ocupació, qualitat de l'ocupació, entre d'altres.

SOBRE L'OCUPACIÓ

- Els índexs d'atur no són assumibles. Tenim l'atur quasi dos punts per damunt de la mitjana de l'estat.

- Cal potenciar polítiques actives d'ocupació que creen treball. Exigir al govern que recolze les empreses de política social. Recolzar a la petita i mitja empresa. Cal potenciar tota aquella activitat en la qual érem referència i que vam demostrar que sabíem fer. Cal bandejar les polítiques de grans esdeveniments com a pretextos per a moure l'economia. La nostra realitat econòmica és que el nostre teixit industrial es compon, en més d'un 95%, de petita i mitja empresa.

- La inspecció de treball, és una competència que s'ha de reivindicar. La seua incidència en el món laboral ha de ser bàsica per a la lluita contra l'ocupació submergida i les infraccions laborals. Cal dotar-la de recursos i mitjans per a fer-la eficaç i operativa.

- La despesa en prestacions a la desocupació ha disminuït considerablement en els últims anys. Solament 3 de cada 10 aturats cobren alguna ajuda social.

LA INTERMEDIACIÓ EN LA RECERCA D'OCUPACIÓ

- Les oficines de recol·locació i cerca de treball NO HAN DE SER PRIVADES, de manera que l'administració no pot eludir la seua responsabilitat externalitzant-les.

- És el major atac a la igualtat d'oportunitats que s'ha donat en tota la reforma laboral. Crea una bretxa entre els treballadors que es queden en les oficines de la xarxa pública i els que manegen les xarxes privades. Les ofertes d'ocupació que generen les empreses aniran a la seua xarxa clientelar i, amb açò, el possible treball creat anirà als treballadors i treballadores seleccionats per aquestes. Es trenca la igualtat de tracte, quant a la igualtat d'oportunitats, i es crea una situació difícil de restituir: només tindran treball qui les empreses col·laboradores seleccionen.

- S'hauria d'estudiar en quin moment es troba la creació del Registro de Centros Colaboradores de Formación Profesional para el Empleo (Orden 22/2014) per tal de tractar de corregir-ho, anul·lar-ho i cercar alternatives en la gestió pública.

EL SERVEF I LA SEUA TASCA DE LA FORMACIÓ

- La seua inoperància és una constant per a desenvolupar les gestions que té encomanades. No compleix amb el que d'ell s'espera i la seua gestió és manifestament millorable.

- El nostre malestar és constant per com es porta la gestió de la Formació Ocupacional i Contínua.

- S'utilitza perquè obtinguen rendibilitat els col·laboradors que amb ell treballen. Té externalitzats, amb empreses col·laboradores, responsabilitats que hauria d'assumir.

- La col·laboració amb la Conselleria d'Educació, quant a la Formació Professional, és manifestament millorable.

- No es pot competir amb els mòduls reglats, en algun cas, i en uns altres no tenir estudis de necessitats per comarques, per a així, oferir una formació adaptada a les necessitats de cada comarca.
- La col·laboració amb els Ajuntaments, és imprescindible per a cercar solucions reals, tant formatives com per a l'aplicació de política activa d'ocupació. Un estudi complet de la realitat laboral en cada comarca, ha de ser una altra eina bàsica per a poder aplicar de manera efectiva qualsevol política formativa o d'ocupació.
- S'hauria d'estudiar que moment es troba la creació del Registre de Centres Col·laboradors de Formació Professional per a l'Ocupació (Ordre 22/2014), tractar de corregir-ho, anul·lar-ho, i cercar alternatives de gestió pública.

QUANT A LA RECERCA DE NOVA OCUPACIÓ

L'administració deuria assumir la seua responsabilitat i garantir la igualtat d'oportunitats a totes les valencianes i valencians. S'ha de treballar perquè les polítiques actives d'ocupació vagen coordinades amb fets formatius que solucionen i possibiliten situacions concretes. S'ha de garantir la formació necessària perquè el canvi d'activitat no siga un fet impossible, i que no condemne a cap treballador o treballadora a l'atur perpetu per falta de formació. No es pot tolerar que hi haja llocs de treball sense ocupar per falta de personal sense la qualificació apropiada a tasques concretes.

QUANT A LA DESIGUALTAT LABORAL ENTRE DONES I HOMES

- Implantació, dotació, seguiment i avaluació real de plans d'igualtat per a detectar i eradicar les discriminacions laborals de les dones en l'accés, permanència i salari.
- Foment de la coresponsabilitat en els treballs de cures entre dones i homes, implantació dels permisos iguals i intransferibles per naixement i adopció.
- Plans d'ocupació per a la inserció o reinserció laboral de les dones supervivents a la violència masclista.
- Xarxa de serveis públics d'assistència a persones majors, a persones amb diversitats i escoles infantils.
- Foment de les cooperatives, sobretot, en el mitjà rural, en el qual les possibilitats d'ocupació de les dones és més reduït.

QUANT A LA SALUT LABORAL

La Generalitat Valenciana ha de ser exemplaritzant per a la resta de sectors productius. Deuria ser un dels bucs insígnia de la seua gestió, i no ho fa.

A la sinistralitat laboral li cal més atenció i recursos. Els accidents laborals i les malalties professionals han de tindre una atenció especial. Els serveis de prevenció deuen ser efectius, eficaços i operatius: posar en marxa l'INVASSAT és d'una necessitat imperiosa.

Totes aquestes qüestions haurien de tractar-se des de la creació d'una AGÈNCIA VALENCIANA DE RELACIONS LABORALS que buscara noves solucions a la situació en què ens trobem i que, també, gestionara les competències que tenim assumides en aquest camp, amb mentalitat progressista i que cree estructura social per tal que disminuisquen les desigualtats socials.

EPA PAÍS VALENCIÀ

2n trimestre de 2015

	Homes	Dones	Total	Homes	Dones	Total
Persones aturades	292 mil	267 mil	558 mil	22,3%	23,9%	23%
Persones aturades menors de 25 anys	47 mil	42 mil	89 mil	51,6%	49,6%	50,7%
Persones aturades majors de 25 anys	245 mil	224 mil	459 mil	20,1%	21,7%	20,9%
Persones aturades menors de 20 anys	11 mil	12 mil	23 mil	58,8%	66,8%	62,8%
Persones aturades entre 20 i 24 anys	36 mil	30 mil	66 mil	49,8%	44,9%	47,5%
Persones aturades entre 25 i 54 anys	201 mil	197 mil	399 mil	19,6%	22,4%	20,9%